

Отговаря и пакъ се замисля.
Втори момъкъ, що дѣсница силна
Ималъ камъкъ като стисне съ нея,
Сѣкашъ тѣсто въ шепа се огъва—
Лудо скокналъ—Ерма въ ржцѣ грабва
И на горѣ къмъ върха нопася.

Вихъръ ли е билъ извилъ къмъ върха!
Суръ еленъ ли гони въ стрѣвъ кушута
По плѣщитѣ на стрѣмна могила!
Никой очи не мой да повѣрва.
Виждало се: овчаръ съ Ерма хвърка
Сѣнка сѣкашъ тя му е въ рѣцѣтѣ.

До първия хребетъ на могила
Той билъ вихъръ що не знай прѣгради,
Ала отъ тамъ доръ вѣнеца стигне—
Стѣпкитѣ му зели да редѣятъ—
А когато билото настигналъ—
Виждало се, че едва пристѣпва.

На овчаря вѣвъ ржцѣтѣ Ерма
Сладкъ блѣнъ ней галилъ ѝ гърдитѣ
Безъ да сѣти, че той изнемогва,
Че ще падне въ пропасть, що тамъ зѣе.

Стигнали тѣ рѣченото мѣсто.
Ерма скача— като мрѣна риба.
Вдига ржцѣ него да прѣгърне
Устнитѣ му съ устни да обгали.
Ала нѣмалъ той ни капка сила—
Падналъ възнакъ безъ да ѝ продума.

Клетта Ерма шеметъ я съвзема,
Щомъ зърнала че той е издъхналъ.
Хвърлила се безъ свѣсъ върху него
И ржцѣ му стискала въ забрава;
Доръ и тя тамъ паднала при него—
Мъртва баримъ да бжде съ него.

Младость, младость! Кой не те познава
Кой по тебе сълзи не е ронилъ!
Има ли миръ, гдѣ твоитѣ взори
Не сж могли за мигъ да надникнатъ?